

skrænkede Byggetilladelse og den almindelige Byggefrihed over de private Grunde til at være værd, forudsat at den indløses inden fem Aar. Medens man har afhændet til Kjøbenhavns Commune som vindskærnet Eiendom og med fuld Byggefrihed et Areal af c. $2\frac{1}{3}$ Mill. Quadratalen, deraf c. $1\frac{1}{3}$ Mill. ligefrem bebyggeligt Areal, for en Sum af $1\frac{1}{6}$ Mill. Rd., betalt deels strax i Form af Liquidation og deels i Løbet af ti Aar, har man ansat Byggefriheden alene for under 2 Mill. Quadratalen private og halvt private Grunde, saafremt den erhverves inden fem Aar, til en Værdi af over 3 Mill. Rd. Naar man fra det hele, ikke Staten tilhørende Areal, som udgjør c. 1,850,000 Quadratalen, drager de Strækninger, som tilhøre Kommunen, Sernbaneselskabet, offentlige Institutioner osv., faaer man tilbage af reent private Grunde c. 984,000 Quadratalen. For disse er Byggefriheden alene vurderet til c. 2,166,000 Rd. — beständig forudsat, at den indløses inden fem Aar.

Udvalget har søgt at komme paa det Nene med de Grundsætninger, efter hvilke Taxationscommissionen er gaaet frem, for derved at faae nogen Vejledning til at bestemme det fremkomne Resultat. Dets Bestræbelser i denne Retning have imidlertid ikke været heldige. Paa sit Forlangende om at faae meddeelt den af Commissionen førte Forhandlingsprotocol har det gennem Krigsministeriet modtaget en Erklæring fra Commissionen om, at der for den paagældende Hovedtaxations Vedkommende ikke er istærret noget andet officielt, af Commissionen undertegnet Actstykke end den den 28de October f. A. underkrevne, den 1ste November f. A. publicerede Taxationsprotocol*), eftersom den paagældende Lov i sin § 2 ikke opstiller Andet som Gjenstand for Taxation end Værdiforhøielsen for hver Grund, hvilken jo maatte udtrykkes ved en Pengefum, og at Forhandlinger over de Grundsætninger, der ere fulgte ved Ansættelse af Værdiforhøielsen, ikke fandt Sted af den simple Grund, at Loven

i saa Henseende angav hver af Taxatorerne disse Grundsætninger med en Tydelighed, som udelukkede al Tvivl. De Udtryk, som findes i Loven af 6te Juli 1867 § 2, ere disse: „ved Taxationen . . . gaaer Commissionen ud fra den Værdi, Grunden hidtil har havt efter den berettigede Brug, der har kunnet gjøres af den, og tager Hensyn saavel til dens Veliggenhed som til andre Omstændigheder, der kunne faae Indflydelse paa Værdiforhøielsen, altsaa ogsaa til det forestaaende Anlæg af Gader og Veie.“ Disse Ord ere vistnok, saa vidt de gaae, tydelige nok, men de synes dog ikke at overflødiggjøre en almindelig Overretelse mellem Commissionens Medlemmer, baade om de forskjellige Factorer, som skulde benyttes ved Beregningen, og om den Måade, paa hvilken de givne Regler skulde anvendes, for derved at undgaae Uligheder og Vilkaarligheder og tilveiebringe saavidt muligt en Gensartethed i Ansættelserne. Meget urigtigt er det, at der ikke ved denne som ved den anden Taxation er ført en stadig Forhandlingsbog, og at man har undladt, saaledes som det ellers pleier at skee ved den Art Forretninger, at tilkalde de vedkommende Parter, for at disse kunde give Taxatorerne Oplysninger om særlige Forhold, paavise for dem, hvad de maatte tillægge Betydning ved Ansættelsen, og i det Hele varetage deres Lær.

Udvalget modtog samtidig fra Krigsministeriet den Meddelelse, at Commissionens Formand, Oberst Dvosen, til enhver Tid vilde være meget beredvillig til at give Udvalget mundtlige Oplysninger og Forklaring i Sagen. Dette Tilbud meente Udvalget dog ikke at burde modtage. Naar det var givet, at Commissionen overhovedet ikke havde forhandlet om de Grundsætninger, som den havde fulgt, og at disse altsaa kun kunde fremtræde igennem de enkelte Taxationsforretninger, vilde Udvalget altsaa være henviist til en enkeltviis Undersøgelse og Bedømmelse af disse og af de derved ansatte Taxationssummers Tilblivelse, og Udvalget maatte dertil have skaffet sig Forklaringer ikke alene af Commissionens Formand, men ogsaa af dens øvrige Medlemmer og — til Belysning af det factiske Grundlag for Forretningerne — af de private Grundetere; men paa en saadan Undersøgelse, mislig efter sin

*) : Det i Krigsministeriets Bekendtgørelse af 1ste November 1869 aftrykte „Taxatum“.